

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
POCKET

ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ
ΤΑ ΑΓΡΙΑ
ΣΚΥΛΙΑ

IAN RANKIN

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: NANTH ΣΑΚΚΑ

Πρόλογος

Στο τέλος ο συνοδηγός έβγαλε την κασέτα και την πέταξε στο πίσω κάθισμα.

«Ήταν οι Associates*» παραπονέθηκε ο οδηγός.

«Να πάνε αλλού να συνεταιριστούν. Ο τραγουδιστής ακούγεται λες και του βάλαν τα μπαλάκια στη μέγγενη».

Ο οδηγός το σκέφτηκε μια στιγμή, έπειτα χαμογέλασε:

«Θυμάμαι που το κάναμε στον... πώς τον λέγανε;»

Ο συνοδηγός ανασήκωσε τους ώμους:

«Χρωστούσε λεφτά στο αφεντικό – αυτό είχε σημασία».

«Δεν ήταν πολλά τα λεφτά, έτσι δεν είναι;»

«Πόσο πιο μέσα θα μπορούμε;» ρώτησε ο συνοδηγός κοιτώντας μέσα από το παρμπρίζ.

«Οχτακόσια μέτρα. Έχουν δει πολλά αυτά τα δάση, ε;»

Ο συνοδηγός δεν έκανε κανένα σχόλιο. Είχε σκοτεινιάσει και δεν είχαν δει ούτε ένα αμάξι τα τελευταία οχτώ περίπου χιλιόμετρα. Η ύπαιθρος του Φάιφ, στην ενδοχώρα, μακριά από την ακτή, τα χωράφια κουρεμένα, εν αναμονή του χειμώνα. Ένα χοιροστάσιο, όχι πολύ μακριά, που το είχαν χρησιμοποιήσει στο παρελθόν.

«Ποιο είναι το σχέδιο;» ρώτησε ο οδηγός.

«Έχουμε μόνο ένα φτυάρι, οπότε το στρίβουμε για το ποιος θα σκάψει. Του βγάζουμε τα ρούχα και αργότερα τα καίμε».

* Σκοτσέζικη μπάντα που δημιουργήθηκε στο Νταντί το 1976. Έπαιζαν new wave, post-punk, art pop, synth pop. Το όνομά τους στα ελληνικά σημαίνει «εταίρος, συνεταιρικός, συνεργάτης, υφιστάμενος».

«Μόνο βρακί και φανέλα φοράει».

«Δεν είδα τατουάζ ή δαχτυλίδια. Τίποτα που να χρειάζεται να κόψουμε».

«Εδώ είμαστε».

Ο οδηγός σταμάτησε το αυτοκίνητο, βγήκε έξω και άνοιξε μια πύλη. Τα ίχνη στο έδαφος οδηγούσαν μέσα στο δάσος.

«Ελπίζω να μην κολλήσουμε» είπε μπαίνοντας πάλι στο αυτοκίνητο.

Ύστερα, βλέποντας το ύφος του άλλου, πρόσθεσε:

«Αστείο».

«Το καλό που σου θέλω».

Προχώρησαν αργά μερικές εκατοντάδες μέτρα.

«Εδώ έχει αρκετό χώρο για να στρίψω» είπε ο οδηγός.

«Μας κάνει τότε».

«Το αναγνωρίζεις;»

Ο συνοδηγός κούνησε αρνητικά το κεφάλι του:

«Πάει λίγος καιρός».

«Νομίζω κάποιος είναι θαμμένος κάπου μπροστά μας και ένας άλλος στ' αριστερά».

«Αν είναι έτσι, καλύτερα να δοκιμάσουμε από την άλλη μεριά. Φακό έχει στο ντουλαπάκι;»

«Με καινούργιες μπαταρίες, όπως είπες».

Ο συνοδηγός τσέκαρε:

«Εντάξει, λοιπόν».

Οι δυο άντρες βγήκαν από το αυτοκίνητο και στάθηκαν περίπου ένα λεπτό, μέχρι να προσαρμοστούν τα μάτια τους στο σκοτάδι, με τ' αυτιά τεντωμένα, μην τυχόν πιάσουν κανέναν ασυνήθιστο θόρυβο.

«Θα διαλέξω εγώ το σημείο» είπε ο συνοδηγός, παίρνοντας μαζί του τον φακό καθώς απομακρυνόταν.

Ο οδηγός άναψε ένα τσιγάρο και άνοιξε την πίσω πόρτα της Mercedes. Ήταν παλιό μοντέλο και οι μεντεσέδες έτριξαν. Πήρε την κασέτα των Associates από το κάθισμα και την έβαλε στην τσέπη του σακακιού του, όπου χτύπησε πάνω σε λίγα νομίσματα. Θα χρειαζόταν ένα από αυτά για να το ρίξουν κορόνα ή γράμματα. Κλείνοντας την πόρτα με δύναμη, πήγε στο πορτμπαγκάζ και το άνοιξε. Το πτώμα ήταν τυλιγμένο μέσα σε ένα απλό μπλε σεντόνι. Ή, για την ακρίβεια, έτσι ήταν προηγουμένως. Το αυτοσχέδιο σάβανο είχε χαλαρώσει κατά τη διάρκεια του ταξιδιού. Ξυπόλυτος, με λευκά κοκαλιάρικα πόδια, τα πλευρά του διαγράφονταν. Ο οδηγός ακούμπησε το φτυάρι σε ένα από τα πίσω φώτα, αλλά εκείνο γλίστρησε και έπεσε στο έδαφος. Βρίζοντας έσκυψε να το σηκώσει.

Τότε ήταν που το πτώμα επανήλθε στη ζωή, βγαίνοντας από το σεντόνι και το πορτμπαγκάζ, σχεδόν σχηματίζοντας αψίδα με το σώμα του πάνω από τον οδηγό καθώς τα πόδια του ακουμπούσαν στο έδαφος. Ο οδηγός άφησε μια πνιχτή κραυγή, το τσιγάρο πετάχτηκε απ' το στόμα του. Είχε το ένα χέρι στη λαβή του φτυαριού, ενώ προσπαθούσε να ανασηκωθεί με το άλλο. Το σεντόνι κρεμόταν από το άνοιγμα του πορτμπαγκάζ, την ίδια στιγμή που το περιεχόμενό του εξαφανιζόταν ανάμεσα στα δέντρα.

«Πολ!» ούρλιαξε ο οδηγός. «Πολ!»

Το φως του φακού προηγήθηκε του άντρα με το όνομα Πολ.

«Τι διάολο συμβαίνει, Ντέιβ;» φώναξε.

Ο οδηγός μπορούσε μόνο να σηκώσει ένα τρεμάμενο χέρι για να δείξει:

«Την κοπάνησε!»

Ο Πολ έριξε μια ματιά στο άδειο πορτομπαγκάζ. Από τα σφιγμένα δόντια του βγήκε ένας συριστικός ήχος.

«Στο κατόπι του τότε» είπε γρυλίζοντας. «Αλλιώς θα έρθει η σειρά κάποιου άλλου να σκάψει μια τρύπα για μας».

«Αναστήθηκε» είπε ο Ντέιβ με τρεμάμενη φωνή.

«Τότε τον ξανασκοτώνουμε» απάντησε ο Πολ, βγάζοντας ένα μαχαίρι από την τσέπη του. «Ακόμα πιο αργά από πριν...»

ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ

Ο Μάλκολμ Φοξ ξύπνησε από ένα ακόμα κακό όνειρο. Νόμιζε ότι ήξερε τον λόγο για τον οποίο είχε αρχίσει να βλέπει εφιάλτες: η αβεβαιότητα σχετικά με τη δουλειά του. Δεν ήταν εντελώς σίγουρος ότι την ήθελε πια και φοβόταν ότι, έτσι κι αλλιώς, ήταν περιττός. Την προηγούμενη μέρα του είχαν ανακοινώσει ότι έπρεπε να πάει στο Νταντί για να καλύψει μια κενή θέση για μια δυο βάρδιες. Όταν ρώτησε γιατί, του απάντησαν ότι ο αστυνομικός τον οποίο θα αντικαθιστούσε είχε λάβει εντολές να καλύψει κάποιον άλλο στη Γλασκόβη.

«Επομένως δεν είναι πιο εύκολο να στείλετε εμένα στη Γλασκόβη;» είχε ρωτήσει ο Φοξ.

«Μπορείς να το ζητήσεις, υποθέτω».

Έτσι, σήκωσε το τηλέφωνο και έκανε αυτό ακριβώς, μόνο και μόνο για να ανακαλύψει ότι ο αστυνομικός της Γλασκόβης ερχόταν στο Εδιμβούργο για να καλύψει ένα προσωρινό κενό. Στο σημείο αυτό εγκατέλειψε τη μάχη και οδήγησε μέχρι το Νταντί. Και σήμερα; Ποιος να το 'λεγε! Το αφεντικό του στο τμήμα του Σεντ Λέναρντ έμοιαζε σαν να μην ήξερε τι να τον κάνει. Ήταν ένας ακόμα παραπανίσιος επιθεωρητής.

«Αυτοί που περιμένουν να έρθει η σειρά τους να βγουν στη σύνταξη και κωλοβαράνε φταίνε» απολογήθηκε ο αρχιεπιθεωρητής Νταγκ Μάξτον. «Μπλοκάρουν το σύστημα. Μερικοί από αυτούς πρέπει να πάρουν το χρυσό ρολόι...»

«Κατανοητό» είχε πει ο Φοξ.

Και ο ίδιος δεν ήταν πια στην πρώτη του νιότη – άλλα τρία χρόνια και θα μπορούσε να αποστρατευτεί με ολόκληρη τη σύνταξη και μπόλικη όρεξη για ζωή.

Ενώ στεκόταν κάτω από το ντους συλλογίστηκε τις επιλογές που είχε. Το μπάνγκαλου που είχε στο Όξγκανγκς και που αποκαλούσε «σπίτι» θα έπιανε καλά λεφτά, αρκετά για να του επιτρέψουν να εγκατασταθεί κάπου αλλού. Αλλά έπρεπε να σκεφτεί και τον πατέρα του – ο Φοξ δεν μπορούσε να μετακομίσει κάπου πολύ μακριά, όχι όσο ο Μιτς ανέπνεε ακόμη. Και, από την άλλη, ήταν κι η Σιβόν. Δεν ήταν εραστές, αλλά περνούσαν περισσότερο χρόνο μαζί. Αν ένας απ' τους δυο βαριόταν, ήξερε πως μπορούσε να τηλεφωνήσει στον άλλον. Ίσως πήγαιναν να δουν καμιά ταινία ή να φάνε σε κάποιο εστιατόριο, ή μπορεί απλώς να έβλεπαν DVD και να τσιμπούσαν κάτι. Του είχε κάνει δώρο για τα Χριστούγεννα πέντ' έξι ταινίες και είχαν ήδη δει τις τρεις πριν φτάσει ακόμη το τέλος της χρονιάς. Καθώς ντυνόταν τη σκεφτόταν. Αγαπούσε τη δουλειά περισσότερο απ' ό,τι αυτός. Όποτε συναντιόντουσαν ήταν πάντα πρόθυμη να μοιραστεί μαζί του ειδήσεις και κουτσομπολιά. Ύστερα ρωτούσε τον Μάλκολμ, αλλά εκείνος ανασήκωνε τους ώμους, μπορεί και να της πρόσφερε λίγα ψίχουλα. Εκείνη τα καταβρόχθιζε σαν αμβροσία, ενώ αυτός το μόνο που έβλεπε ήταν απλό άσπρο ψωμί. Η Σιβόν δούλευε στο τμήμα του Γκέιφιλντ Σκουέρ, με αφεντικό τον Τζέιμς Πέιτζ. Η διάρθρωση εκεί έμοιαζε καλύτερη από του Σεντ Λέναρντ. Ο Φοξ είχε αναρωτηθεί μήπως ήταν καλύτερα να μετατεθεί εκεί, αλλά ήξερε ότι κάτι τέτοιο δεν θα γινόταν ποτέ – θα δημιουργούνταν το ίδιο ακριβώς πρόβλημα: ένας παραπανίσιος επιθεωρητής.

Σαράντα λεπτά αφότου είχε τελειώσει το πρωινό του πάρκαρε

στο τμήμα του Σεντ Λέναρντ. Κάθισε λίγα λεπτά ακόμα στο αυτοκίνητό του για να συγκεντρωθεί, ενώ τα χέρια του χάιδευαν το τιμόνι. Κάτι τέτοιες στιγμές ευχόταν να κάπνιζε – να είχε κάτι να απασχολείται, κάτι να ξεχνιέται. Αντ' αυτού, ακούμπησε μια τσίχλα στη γλώσσα του και έκλεισε το στόμα του. Ένας ένστολος είχε βγει από την πίσω πόρτα του τμήματος στο πάρκινγκ και άνοιγε ένα πακέτο τσιγάρα. Καθώς ο Φοξ προχωρούσε προς το μέρος του τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν και ο άλλος του έγνεψε ευγενέστατα. Ο ένστολος ήξερε ότι παλιότερα ο Φοξ δούλευε στα Επαγγελματικά Πρότυπα – όλοι στο τμήμα το ήξεραν. Κάποιοι δεν έδειχναν να ενοχλούνται· άλλοι εκδήλωναν φανερά την απέχθειά τους. Ήταν βλοσυροί, του απαντούσαν με το ζόρι, άφηναν τις πόρτες να κλείνουν στα μούτρα του αντί να τις κρατούν ανοιχτές.

«Είσαι καλός αστυνομικός» του είχε πει παραπάνω από μία φορά η Σιβόν. «Μακάρι να το έβλεπες κι ο ίδιος...»

Φτάνοντας στο γραφείο της Δίωξης ο Φοξ ψυλλιάστηκε πως κάτι συνέβαινε. Μετέφεραν καρέκλες και εξοπλισμό. Το βλέμμα του συνάντησε το βλέμμα του μπαρουτιασμένου Νταγκ Μάξτον.

«Πρέπει να κάνουμε χώρο για μια καινούργια ομάδα» εξήγησε ο Μάξτον.

«Καινούργια ομάδα;»

«Από το Γκάρτκος, που σημαίνει ότι θα είναι κυρίως από τη Γλασκόβη – και ξέρεις τι αισθήματα τρέφω για *δαύτους*».

«Για ποιο λόγο;»

«Κανείς δεν λέει».

Ο Φοξ μάσησε την τσίχλα του. Στο Γκάρτκος, παλιό χαλβουργείο, στεγαζόταν τώρα η Εγκληματολογική Υπηρεσία της Σκοτίας. Είχε ξεκινήσει να λειτουργεί από το προηγούμενο καλοκαίρι και ο

Φοξ δεν είχε ποτέ λόγο να περάσει το κατώφλι της. Ένα μείγμα από αστυνομικούς, εισαγγελείς, εγκληματολόγους και τελωνειακούς υπαλλήλους που ήταν υπεύθυνοι για το οργανωμένο έγκλημα και την αντιτρομοκρατική.

«Πόσους θα καλωσορίσουμε;»

Ο Μάξτον τον αγριοκοίταξε:

«Ειλικρινά, Μάλκολμ, δεν σκοπεύω να καλωσορίσω ούτε έναν από δαύτους. Χρειαζόμαστε όμως γραφεία και καρέκλες για πέντ' έξι».

«Και υπολογιστές και τηλέφωνα;»

«Φέρνουν τα δικά τους. Παρ' όλα αυτά ζητούν...»

Ο Μάξτον έβγαλε μια κόλλα χαρτί από την τσέπη του, την οποία συμβουλευτήκε επιδεικτικά:

«...Επικουρική υποστήριξη, υποκείμενη αξιολόγησης».

«Και αυτό ήρθε από πολύ ψηλά;»

«Από τον ίδιο τον αρχηγό».

Ο Μάξτον τσαλάκωσε το χαρτί και το πέταξε προς τη μεριά του σκουπιδοτενεκέ.

«Θα είναι εδώ σε μια ώρα περίπου».

«Να ξεσκονίσω λίγο;»

«Γιατί όχι; Έτσι κι αλλιώς δεν θα έχεις πού να κάτσεις».

«Χάνω την καρέκλα μου;»

«Και το γραφείο σου».

Ο Μάξτον εισέπνευσε και εξέπνευσε δυνατά.

«Γι' αυτό, αν τυχόν υπάρχει κάτι στα συρτάρια σου που δεν θα ήθελες να μοιραστείς...» πρόσθεσε και χαμογέλασε σαρδόνια.
«Πάω στοίχημα ότι εύχεσαι να είχες μείνει στο κρεβάτι σου, ε;»

«Χειρότερα, κύριε – εύχομαι να είχα μείνει στο Νταντί».

* * *

Η αποστρατεία δεν ταιριάζει στον Τζον Ρέμπους. Δεν είναι φτιαγμένος για χόμπι και διακοπές. Η δουλειά του αστυνομικού κυλάει στις φλέβες του. Έτσι, όταν η επιθεωρήτρια Σιβόν Κλαρκ ζητά τη βοήθειά του σε μια υπόθεση, δεν του παίρνει πολύ χρόνο να αποφασίσει.

Η Κλαρκ ερευνά τον θάνατο ενός μεγαλοδικηγόρου, το πτώμα του οποίου βρέθηκε μαζί με ένα απειλητικό σημείωμα. Στην άλλη πλευρά του Εδιμβούργου, ο Μπιγκ Τζερ Κάφερτι –η νέμεση του Ρέμπους από τα παλιά– έχει λάβει ένα πανομοιότυπο σημείωμα και μία σφαίρα μέσα από το τζάμι του παραθύρου του.

Τώρα, εξαρτάται από την Κλαρκ και τον Ρέμπους να ενώσουν τις κουκκίδες και να σταματήσουν τον δολοφόνο...

Ωμό και σκληρό, το έργο ενός εξαιρετικού συγγραφέα.

Sunday Mirror

Ο Ράνκιν στήνει έξοχα την πλοκή του θρίλερ του, όπως πάντα... Ο Ρέμπους παραμένει ένας εξαιρετικά οικείος και μαγευτικός χαρακτήρας.

Independent

ΤΙΜΗ: 8,80€

ISBN 978-618-03-1827-2

9 786180 318272

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81827